

בעניין:

מהא אגבריה, עורכת דין

ע"י ב"כ עוה"ד חסן ג'בארין ו/או סלאם ארשייד ו/או אח'

מעדאלה – המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל
רחוב יפו 94, ת"ד 8921, חיפה 3109001 ;
טל': 04-9501610 ; פקס: 04-9503140 ; דוא"ל: adalah@adalah.org
ליצירת קשר ישיר: טל' נייד: 054-9914323 ; דוא"ל: salam@adalah.org

המערערת

נ ג ד

ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין בישראל – מחוז תל אביב
מרח' דניאל פרש 10, תל אביב 64731
טל': 03-6905556/7 ; פקס: 03-6918074 ; דוא"ל: etika@tabar.org.il

המשיבה

הודעת ערעור

מוגשת בזאת הודעת ערעור הן על הכרעת דינו של בית הדין המשמעתי המחוזי של לשכת עורכי הדין – מחוז תל אביב מיום 24.06.2025 במסגרת בד"מ 151/23 ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין מחוז תל אביב נגד עוה"ד מהא אגבריה, והן על גזר דינו מיום 27.11.2025.

ייאמר מייד כי גזר הדין ניתן בהעדר סמכות. סיום הטיעונים לעונש בתיק זה היה ביום 07.07.2025 וגזר הדין ניתן ביום 27.11.2025, כלומר לאחר ארבעה חודשים מתום הדיונים וזאת בניגוד לסעיף 47(ב) לכללי לשכת עורכי הדין (סדרי הדין בבתי הדין המשמעתיים), התשע"ה-2015 הקובע כי: "בית הדין יגזור את דינו של הנקבל בתום שמייעת הטענות וקבלת הראיות כאמור בסעיף 46, ואולם הוא רשאי, מנימוקים מיוחדים שיירשמו, לדחות את מתן גזר הדין בפרק זמן שלא יעלה על עשרים ואחד ימים". גזר הדין ניתן לאחר יותר מארבעה חודשים מתום שמייעת הטענות והוא אף לא כולל נימוק לחריגה המשמעותית ועל כן גזר הדין הוא בבחינת void.

לחילופין, ערעור זה מופנה נגד חומרת העונש שהוטל על המערערת – השעיה בפועל למשך שנה, השעיה על תנאי למשך שנה אם תוך שלוש שנים תעבור על אחת מהעבירות בהן היא הורשעה, וקנס בסך 3000 ש"ח.

== רצ"ב הכרעת הדין וגזר הדין בתיק בד"מ 151/23 ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין מחוז תל אביב נגד עוה"ד מהא אגבריה, מסומנים "נספח א" ו-"נספח ב" בהתאמה.

סיכום נימוקי הערעור:

1. ערעור זה מופנה נגד פסק דין המרשיע את המערערת בשתי העבירות: עבירה של התנהגות שאינה הולמת את מקצוע ערכית הדין ועבירה של פגיעה בכבוד מקצוע עריכת הדין, עבירות לפי סעיפים (3) 61 ו- 53 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961, בגין שתי התבטאויות פוליטיות שפרסמה המערערת בחשבון הפייסבוק הפרטי שלה. הפרסום הראשון היה בשעות הבוקר המוקדמות של השביעי לאוקטובר 2023 ובו כתבה "בוקר טוב עזה", והשני למחרת יום ובו ציינה בעברית ולחברותיה ומכריה שהיא מזדהה ותומכת בהתנגדות לגיטימית של העם שלה נגד הכיבוש ושלא יתחילו לבקש ממנה לגנות (פירוט להלן).
2. לפני העלאת הטיעונים העקרוניים, יובהר כי המערערת העידה שבפרסומים שלה היא לא תמכה ולא הייתה לה כוונה בשום אופן לתמוך בטבח שבוצע בשביעי לאוקטובר על ידי חמאס. היא הביאה ראיות רבות המעידות כי היא לא תומכת בטבח, והעיקרית ביניהן היא ראיה שפרסמה כבר ביום השביעי לאוקטובר ובה היא מבהירה לחבריה בפייסבוק שהיא נגד הטבח. כמו כן, הוגשה חוות דעת מומחה מטעמה של פרופסור יהודה שנהב המתייחסת לתוכן הפרסום שלה ואשר מסביר את עמדתה. בנוסף הוגשו תגובות שהיא קיבלה על הפרסום בפייסבוק שמחזקות את גרסתה. ועוד, חברתה הקרובה של המערערת, ד"ר דנה אולמרט, העידה שכבר בשביעי לאוקטובר היא דיברה עם המערערת ולא היה לה ספק שהמערערת לא תומכת בטבח על אף שעיתוי הפרסום היה לא מוצלח ולא רגיש. כמו כן העידה ד"ר אולמרט כי מכרים רבים של המערערת לא ראו בפרסומיה של המערערת תמיכה בטבח.
3. מדובר בפסק דין קיצוני וחריג במיוחד. ההרשעה הינה בגין התבטאויות פוליטיות גרידא שאין להן קשר למקצוע, בוטאו על ידי המערערת שלא כעורכת-דין, לא בפלטפורמה מקצועית, לא ביחסים בין עורכי דין, לא ביחסי עורך דין- לקוח ולא ביחסי עורך דין- ביהמ"ש.
4. חשוב לציין גם כי בעוד שעדה מטעם הקובלת העידה כי היא קיבלה אישור על הגשת תלונה במשטרה נגד המערערת, המשטרה לא פתחה בחקירה כלשהי נגדה בגין פרסומים אלה והתיק נסגר. לכן מדובר בהתבטאויות פוליטיות מותרות לפי הדין הפלילי בישראל.
5. בערעור זה ייטען כי ראשית, טעה בית הדין קמא כאשר הרשיע את המערערת בגין התבטאויות פוליטיות בהעדר חקיקה ראשית ברורה המסמיכה אותו לעשות כן וזאת במיוחד כאשר מדובר בהתבטאויות שאינן שייכות לליבת המקצוע וגם מותרות לפי הדין הפלילי. פסקת ההגבלה (סעיף 8 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וחוק יסוד: חופש העיסוק) קובעת כי לא פוגעים בזכות חוקתית בלי חקיקה מפורשת המאפשרת זאת. אין שום חוק המסמיך את בית הדין לדון בקובלנה בגין התבטאות

פוליטית מותרת על פי הדין הפלילי שאינה קשורה למקצוע. אין שום חוק המאפשר פגיעה בחופש העיסוק של עורך דין בגין התבטאות פוליטית גרידא שאינה קשורה למקצוע עריכת הדין. דברים כאלה כבר נאמרו לפני ימים ימיה ולפני חקיקת חוקי היסוד ולפיהם לא פוגעים בחופש העיסוק ללא חקיקה מפורשת (ר' בג"ץ 144/50 ד"ר ישראל שייב נ' שר הבטחון, ה 399 (1951)).

6. העבירות לפי סעיפים 53 ו-61(3) לחוק לשכת עורכי הדין בגין "התנהגות שאינה הולמת את מקצוע עריכת הדין" ו-"פגיעה במקצוע עריכת הדין" הן עמומות, לא מפורשות ועל כן לא יכולות להיות בסיס להרשעה בדבר התבטאות פוליטית שאינה קשורה לליבת המקצוע וגם לא הייתה הרשעה פלילית בגינה.

7. **שנית**, ההרשעה היא ללא סמכות כי היא בניגוד להלכה הפסוקה בדבר הרשעה בגין התבטאות שקשורה אך ורק לליבת המקצוע. מוסכם על הצדדים שהתבטאויות המערערת אינן נמצאות ב-"הגרעין הקשה" של המקצוע כפי שההלכה מחייבת. לא במקרה שהמשיבה לא הצביעה ולו על מקרה אחד שבו עורך דין מורשע בדין המשמעתי בגין התבטאות פוליטית גרידא שאין לה זיקה למקצוע ולא קיימת הרשעה פלילית בעניינה.

8. **שלישית**, בית הדין טעה כאשר הרשיע את המערערת אך ורק על בסיס תוכן ההתבטאות מבלי שום ראיה שתתמוך בהרשעה. המשיבה לא הביאה אף ראיה כלשהי להוכיח כי ההתבטאויות פוגעות בכבוד המקצוע ו/או לא הולמת את המקצוע ובוודאי לא הוכיחה שהפגיעה הגיעה לדרגת וודאות קרובה לוודאי. ייטען כי בית הדין לא רק התעלם מכל הראיות והעדים שהביאה המערערת המוכיחים כוונותיה וחפותה מכל רבב שלילי, אלא הוא הרשיע אותה אך ורק על בסיס תוכן שני הפרסומים.

9. ייטען כי אם ההכרעה בעבירות ביטוי אינה מבוססת על ראיות חיצוניות, היא תהיה לפי תחושות סובייקטיביות והבנה אישית של הדיינים היושבים במושב לתוכן הפרסומים. דבר זה מנוגד לכל ההלכות בתחום חופש הביטוי, כולל הלכה של בית הדין הארצי שאימצה מבחן הוודאות הקרובה לוודאי, המטילים חובה על המשיבה להוכיח על ידי ראיות ברורות, חד משמעיות ומשכנעות כי הביטוי פוגע באינטרס ציבורי. דווקא בגלל שמדובר בהתבטאויות פוליטיות מוטל הנטל על המשיבה להביא ראיות להוכיח שהביטוי הוא פוגעני וזאת כדי למנוע מצב שבו ההכרעה תהיה על בסיס אישי (אמונתו הערכית ותחושתו האישית של השופט או הדיין).

10. במקרה דנן, לא הייתה למשל ראיה כלשהי המעידה כי חבר או חברה מרשימת הפייסבוק של המערערת ראה בתוכן הפרסומים כפוגעים בכבוד המקצוע; המשיבה לא הביאה אף חוות דעת מקצועית המעידה כי ההתבטאויות פוגעות בכבוד המקצוע; לא העיד אף עורך דין על פגיעתו מדבריה של המערערת ולא הובא אף אדם שיעיד שנפגע מתוכן דבריה של המערערת כשקרא אותם.

11. **רביעית**, טעה בית הדין קמא כשדחה את טענת ההגנה מן הצדק המצדיקה את ביטול הקובלנה. ההגנה הגישה ראיות רבות לקיומה של אכיפה סלקטיבית בהחלת הדין המשמעתי על התבטאויות המערערת, לעומת אי החלתו על התבטאויות קיצוניות רבות אחרות מאז השביעי לאוקטובר 2023. המשיבה מצידה לא הכחישה שלא העמידה לדין אף עורך דין בגין התבטאויות גזעניות נגד עורכי דין ערבים או

התבטאויות הקוראות להשמדת עם או התבטאויות נגד המערכת המשפטית ואשר פורסמו בפלטפורמות מקצועיות ומאז השביעי לאוקטובר.

12. **חמישית**, טעה בית הדין כשהתעלם מהעדר קיומו של יסוד נפשי מסוג **מודעות** לביצוע עבירה. כאשר לא הועמד לדין אף עורך דין בגין התבטאות פוליטית שאינה קשורה למקצוע שאין בצדה הרשעה פלילית, אזי קשה מאוד לקבוע כי אצל המערערת הייתה מודעות שבהתבטאותה הפוליטית הזו היא מבצעת עבירה משמעתית כעורכת דין שהרי אין חוק מפורש שיורה על כך ואין פרקטיקה המעידה על כך. הדבר נוגד את העקרון הבסיסי בפליליים: אין עונשין אלא אם מזהירין.

13. **גזר הדין ניתן בהיעדר סמכות**: הוא לא רק קיצוני וחריג ביותר בחומרתו ביחס לעונשים הנהוגים בעבירות ביטוי של עורכי דין, ובוודאי כשעסקן בביטויים פוליטיים שאין להם זיקה למקצוע ובעורכת דין שאין לה עבר משמעותי, אלא שהוא ניתן בניגוד לכלל 47(ב) לכללי לשכת עורכי הדין (סדרי הדין בבתי הדין המשמעותיים), התשע"ה-2015 המורה כי גזר הדין יינתן לאחר 21 ימים מתום שמיעת טיעוני הצדדים. גזר הדין כאן ניתן בחלוף למעלה מ-4 חודשים מתום דיון שמיעת טיעוני הצדדים לעונש וללא הסבר כלשהו שיצדיק את העיכוב.

הפירוט העובדתי

14. ביום 13.11.2024, הגישה המשיבה כתב קובלנה המייחס למערערת פגיעה בכבוד מקצוע ערכית הדין והתנהגות שאינה הולמת את מקצוע עריכת הדין, עבירות לפי סעיפים 53 ו-61(3) לחוק לשכת עורכי הדין, וזאת בגין פרסום שני פוסטים בעמוד הפייסבוק הפרטי שלה. בכתב הקובלנה נטען כי באותם פרסומים, המערערת "תמכה ו/או הזדהתה [...] בנסיבות סעיף 2144(א) לחוק העונשין" עם מעשי האלימות והטבח בשביעי לאוקטובר.

15. כבר בתשובתה לקובלנה שהוגשה ביום 08.01.2024 (להלן: **התשובה**) דחתה המערערת את הטענה כי בשני הפרסומים האמורים היא מביעה תמיכה או הזדהות עם המאורעות הנוראות שהתרחשו בשביעי לאוקטובר והבהירה באופן חד-משמעי שאינה תומכת בהן או מזדהה איתן כנטען וכי הכוונות שלה באותם פרסומים פורשה באופן שגוי מאוד ע"י המשיבה.

16. הפרסום הראשון הוא מהשביעי לאוקטובר 2023 ובו נכתב "בוקר טוב עזה" בשפה הערבית בצירוף אימוגי בצורת לב לבן ואימוגי של הדגל הפלסטיני. המערערת טענה בתשובתה כי מטרתו של פרסום זה הייתה להביע סולידריות עם תושבי רצועת עזה ולא עם חמאס לאחר שהיא סברה כי התגובה הישראלית תהיה קשה מאוד וכי תושבים בלתי מעורבים הולכים להיפגע כתוצאה ממאורעות אלו. יום. עוד ציינה המערערת כי השימוש במילים "בוקר טוב עזה" בהקשר הספציפי מתקשר בתרבות הערבית לקונוטציה של "שיהיה שלום עלייך, עזה" (ר' בפסקה 3 לתשובת המערערת).

17. בנוסף, ציינה המערערת כי עוד באותו יום, במענה לאחת התגובות שהיא קיבלה על פוסט זה, היא כתבה בשרשרת התגובות: "לא שמחה לשום כאב לא תומכת בשום רצח, לא בעד חטיפות ולא בעד דם. נגד כיבוש ובעד בני עמי בעזה כל הזמן ובכל הנדרש." וכי האמור מבהיר חד משמעי ובזמן אמת שהיא

מתנגדת באופן נחרץ לטבח של השביעי באוקטובר וכי כל מטרתה הייתה להביע סולידריות ודאגה לאוכלוסייה האזרחית בעזה (ר' בסעיף 4 לכתב התשובה).

18. בפוסט השני כתבה המערערת בשפה העברית: "דיסקליימר אישי מאוד חשוב למעוניינות בקהל [...] אני כבר אומרת בשביל לחסוך לכן, מהיום הראשון של המבצע הנוכחי. אני פלסטינית נתחיל מזה. גם אם חברה שלכן אני תמיד הייתי ואהיה בצד של העם שלי בכל מקום שהוא נמצא בו ובכל דרך של התנגדות שיבחר בה כתגובה לגיטימית לכיבוש למצור ולאפרטהייד. ואני ממש לא הולכת לענות לניסיון שלכם להציב אותי בעמדה של הנשאלת והנחקרת והמסבירה או בכלללללל המגנה. כך אם זה לא עובר לכן חלק בגרון, מוזמנות להסיר אותי מהפייסבוק או מהחיים שלכן אם אני חלק מהם ואתן לא יכולות ולא מסכימות מהותית איתי. זה הרי לא אקסיומה, זהו עקרון ועובדות מקרה ארוכות שנים שקל מאוד להוכיח אותן. שבוע טוב ובהצלחה לכולם."

19. באשר לפרסום זה, ציינה המערערת כי היא כתבה אותו על רקע פניות ובקשות שקיבלה מאנשים לצאת ולגנות בפומבי את אירועי השביעי לאוקטובר – דבר שפגע בה וגרם לה להרגשה שהיא מוצבת מעל כורחה, בלית ברירה ובאופן לא מוצדק בעמדת החשודה בהיותה ערבייה אלא אם היא מוכיחה אחרת. כלומר: עלייך לגנות אחרת את תומכת בטבח כי את ערבייה. הכל כאשר חבריה, מרביתם יהודים, מודעים לכך שהיא נגד אלימות ורחוקה מאוד מלתמוך במעשה רצח וטבח באזרחים וכי זהותה האישית היא מורכבת, בהיותה אישה פלסטינית אזרחית ישראל המתגוררת בתל אביב. המערערת נפגעה וסברה שהיא חשודה רק בגלל זהותה הלאומית – מה שגרם לה לפנות לחבריה היהודים באותו פוסט, כפי שעולה אף מלשונו: "אני ממש לא הולכת לענות לניסיון שלכם להציב אותי בעמדה של הנשאלת והנחקרת". (ר' בסעיף 6 לתשובה).

20. המערערת הוסיפה כי אולי נפלה לה טעות תחבירית בפוסט זה, כי המילה "לגיטימית" אינה מתכוונת כי הטבח הוא לגיטימי אלא ההתנגדות לכיבוש היא לגיטימית. היא לא התכוונה בשום אופן לבטא תמיכה בטבח או לבטא שהיא רואה בו כאקט לגיטימי (ר' בסעיף 8 לתשובה), וכי את עמדתה המתנגדת לאלימות היא כבר הבהירה בשרשרת התגובות לפוסט הראשון כאמור לעיל.

21. ועוד, עמדה המערערת על כך שפוסט זה שייך לפוליטיקה של זהויות. כלומר, היא הרגישה שזהותה מותקפת ולא מתקבלת כזהות מורכבת, והביטוי לכך נמצא בלשון הפוסט עצמו – גם כאשר היא מבהירה שהיא הולכת "לחסוך לכם". (ר' בפסקאות 7 ו-9 לתשובה). פרופ' יהודה שנהב, מומחה לסוציולוגיה של פוליטיקת הזהויות העיד כי פרסומה של המערערת אינו שיח המעודד אלימות אלא הוא אופייני לשיח המתנהל בעולם בשדה של פוליטיקת הזהויות ומבטא את סירובה להיעתר לדרישות גינוי מחבירה ומכריה הישראליים ומהווה לכל היותר שיח ביקורתי בין חברים (ר' בפסקה 5 לסיכומי המערערת וחוות דעתו של פרופ' יהודה שנהב).

22. המערערת הסבירה שאין זיקה בין הפרסומים ותוכנם לבין עיסוקה כעורכת דין – מדובר בהתבטאויות בהן היא מביעה עמדות והשקפות עולם אישיות, שאינן קשורות למקצוע או להיותה עורכת דין, ואשר פורסמו בעמוד פייסבוק פרטי להבדיל מפרופיל עסקי או פלטפורמה אחרת המזוהה עם עורכי דין או

עם המקצוע. רוב חבריה של המערערת בפייסבוק אינם עורכי דין, ואף אחד מהם אינו לקוח שלה וכולם היא הכירה ממעגלים חברתיים (ר' בעמ' 15 לתשובה).

23. מאחר ומדובר בהתבטאויות פוליטיות שאין להן קשר למקצוע ולא נמצאות בגרעין הקשה שלו – הרי שלפי ההלכה העליונה (1734/00 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בת"א-יפו נ' יורם שפטל (נבו) 01.01.2002) אין לראות בהן כעבירות משמעת (ר' בפסקאות 15-17 לכתב התשובה).

24. במקביל, המשיבה לא הביאה שום ראיה התומכת בעמדתה כי הפרסומים פוגעים בכבוד המקצוע והיא הסתפקה בפרסומים עצמם שניתנים לפרשנויות שונות. לכן אין שום אפשרות להרשיע על בסיס תוכן הפרסום במיוחד כאשר מדובר בחופש הביטוי. ההלכה קובעת כי לא די בחשש כלשהי לפגיעה אלא צריכה להתקיים פגיעה ממשית באינטרס הציבורי. נקבע כי על התבטאויות של עורך הדין לקיים וודאות קרובה לפגיעה קשה בכבוד המקצוע כנדרש המצריך הבאת ראיות וכך היא ההלכה בעניין בד"א 84/18 ועדת האתיקה הארצית נ' עו"ד שמואל אהרנסון (נבו) 25.11.2019) על מנת להגביל התבטאויות של עורכי דין שלא מכוח עבירות משמעת פרטיקולריות.

25. עוד הוכח על ידי ראיות רבות שהוגשו כי מדובר באכיפה סלקטיבית בהחלת הדין המשמעת על התבטאויות המערערת לעומת התבטאויות רבות אחרות מאז השביעי לאוקטובר 2023. המשיבה לא העמידה אף עורך דין בגין התבטאויות גזעניות נגד עורכי דין ערבים או התבטאויות הקוראות להשמדת עם או התבטאויות נגד המערכת המשפטית ואשר נאמרו ופורסמו מאז השביעי לאוקטובר. לא נסתר ע"י המשיבה כי מחוץ תל אביב של הלשכה הגיש קובלנה בגין התבטאויות פוליטיות שפורסמו מאז השביעי לאוקטובר אך ורק נגד המערערת.

26. למרות ריבוי המקרים שהובאו והוצגו למשיבה – היא לא הכחישה שלא הוגשו קובלנות משמעתיות ואף לא תלונות יזומות בגינן או בגין התבטאויות אחרות הדומות להן (ר' בעמ' 9-7 לסיכומי המערערת).

27. ביום 12.06.2025, ניתנה הכרעת בית הדין קמא המרשיעה את הנקבלת. דיון בטיעונים לעונש התקיים ביום 07.07.2025, במסגרתו העידו עדי אופי ונטען באריכות מטעם המערערת לגבי אמצעי הענישה הראוי, בצירוף אסמכתאות רבות מהדין המשמעת, ולעומתה המשיבה בחרה שלא להביא ולו פסק דין אחד מהדין המשמעת התומך בענישה שהתבקשה על ידה. כבוד אב"ד עוה"ד יוסי בן דוד אף מתח ביקורת על התנהלותה זו של המשיבה באומרו שהיא "מגיעה לדיונים בלי הפניה לפסיקה וזה לא מקובל" וביקש כי עותק מפרוטוקול הדיון יועבר ליו"ר ועדת האתיקה (ר' בעמ' 61 לפרוטוקול הדיון מיום 07.07.2025). על אף האמור, בית הדין קמא הטיל על המערערת עונש חסר תקדים בחומרתו.

28. החשוב מכל, גזר הדין שניתן ביום 27.11.2025 – מעל 4 חודשים לאחר קיומו של דיון הטיעונים לעונש הוא בניגוד לסעיף 47(ב) לכללי סדרי הדין בבתי הדין המשמעתיים אשר קובע כי: "בית הדין יגזור את דינו של הנקבל בתום שמיעת הטענות וקבלת הראיות כאמור בסעיף 46, ואולם הוא רשאי, מנימוקים מיוחדים שיירשמו, לדחות את מתן גזר הדין בפרק זמן שלא יעלה על עשרים ואחד ימים.". בית דין

קמא סטה באופן משמעותי ממסגרת זמנים זו, ובכך פעל בחוסר סמכות מובהק משלא הייתה לו סמכות לתת גזר דין בחלוף המועדים הקבועים לכך בכללים. לכן, דין גזר הדין בטלות רק מטעם זה.

פירוט נימוקי הערעור

הכרעת הדין

29. טעה בית הדין קמא כאשר הרשיע את המערערת בהעדר חקיקה ראשית המסמיכה אותו לדון בהתבטאות פוליטית של עורכי דין שאינה נופלת בליבת המקצוע ואין בגינה הרשעה פלילית. חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וחוק יסוד: חופש העיסוק קובעים כי לא פוגעים בזכויות אלא לפי חקיקה ברורה ומפורשת העומדת בתנאי פסקת ההגבלה. לכן, מאחר ואין חוק מפורש האוסר על המערערת בתור עורכת דין להתבטא בנושא מדיני או פוליטי הרי שאין סמכות לפגוע בחופש הביטוי הפוליטי, וכתוצאה בחופש העיסוק שלה, בגין ביטויים פוליטיים גם אם מדובר בביטויים מעצבנים, קיצוניים, לא רגישים וכו' (השווה לעניין בג"ץ 2109/20 עו"ד שחר בן מאיר נ' ראש הממשלה (נבו 26.4.2020) בו נקבע כי שב"כ לא היה מוסמך לפעול בתחום ההתמודדות עם התפרצות נגיף הקורונה בשל העדר הסמכה מפורשת בחקיקה ראשית, שאינה סעיף הסמכה כללי ורחב, ולנוכח הפגיעה בזכויות בסיסיות לרבות הזכות לפרטיות).

30. טעה בית הדין קמא עת קבע כי היה בהתבטאויותיה של המערערת "תמיכה במעשי טרור כנגד אזרחים, הזדהות עמם או מתן לגיטימציה להם" (בסעיף 126 להכרעת הדין). קביעות מסוג זה כשהן לא נשענות על תשתית עובדתית קונקרטית הופכות לקביעות ערכיות-אישיות של הרכב דיינים, שיכולות להשתנות לפי ההרכב, זהותו ותפיסת עולמו. תפקידו של בית דין הוא להעריך ראיות ומבלי קיומן, קביעות לגבי פרשנות טקסטים היא לפי שיקול דעת אישי גרידא.

31. ללא ראיות תומכות, בית הדין קמא קובע לגבי הפרסום הראשון של המערערת כי: "יש להבין את הפוסט 'בוקר טוב עזה' כפשוטו: גילוי שמחה על המתקפה מעזה על ישראל, ועל 'התעוררותה של עזה'". (בסעיף 40 להכרעת הדין). פרשנות זו אינה מבוססת על חומר הראיות, והיא מנוגדת לעדותה של המערערת, לעדות חברתה הקרובה ד"ר דנה אולמרט ולראיות נוספות שהגישה המערערת במהלך ההליך בפני בית הדין (ר' מוצג נ/1 ובו המערערת עונה בזמן אמת על אחת התגובות שקיבלה על הפוסט השני באופן הזה: "לא שמחה לשום כאב לא תומכת בשום רצח לא בעד חטיפות ולא בעד דם"; ומוצגים נ/2 ו-נ/3 בהם רואים כי המערערת פרסמה בעמוד הפייסבוק הפרטי שלה ביום 08.10.2020 פרסום המבטא את דאגתה לגורלה של חברתה ויויאן סילבר ז"ל, שתחילה הוגדרה כנעדרת, וביום 14.11.2023 פרסום המבטא את אבלה לאחר שנודע כי ויואן ז"ל נרצחה בשביעי לאוקטובר).

32. כלל הוא כי החלטה הפוגעת בזכויות יסוד צריכה להתבסס על ראיות "ברורות, חד משמעיות ומשכנעות" (ר' דפנה ברק ארז **משפט מינהלי** (כריך א', 2010), בעמודים 447-448). מקל וחומר כאשר מדובר בעניינים הקשורים לפרשנות ביטויים והגבלת זכות היסוד לחופש ביטוי.

33. טעה בית הדין קמא כאשר התעלם מעדותה של המערערת, וקבע לגבי הפרסום השני וללא ראייה תומכת שהוא מהווה הבעת הבנה ומתן לגיטימציה לאירועי השביעי באוקטובר וכי: "גם אם המערערת אינה תומכת בדרך של חמאס, ואינה מזדהה עם הפונדמנטליזם הדתי שלו, הרי שאת מתקפת 7 באוקטובר ראתה כתגובה לגיטימית, במישור הלאומי, ולא דווקא הדתי, ל'כיבוש, למצור ולאפרטהייד'. **הנקבלת ראתה מתקפה זו כצורה של התנגדות לגיטימית על ידי העם הפלסטיני. בפוסט מיום 07.10.2023 הנקבלת הביעה שמחה על מתקפה זו. בעקבות התגובות שקיבלה, הבהירה הנקבלת כי תעמוד לצד העם הפלסטיני בכל דרך של התנגדות שיבחר בה, כתגובה לגיטימית לכיבוש לנישול ולאפרטהייד"** (ההדגשות במקור).

34. שוב פעם, קביעות אלה מהוות פרשנות אישית של בית הדין לפרסומיה של המערערת (ואף הוספת תוכן של ממש להתבטאויות, שכן המילה "נישול", לצורך הדוגמה, לא מופיעה בהן) אולם אינה עולה מחומר הראיות ובוודאי לא באופן חד-משמעי, ברור ומשכנע.

35. ההוכחה הנחרצת לכך שהכרעת הדין של בית דין קמא נשענת בסופו של דבר על הערכות סובייקטיביות ערכיות, היא הפרשנות שנתן בית הדין הנכבד, בפסקאות 85-86 להכרעת דינו, לראיה שבמוצג נ/5, בה המערערת שולחת הודעה לאחד ממכריה ומבהירה לו כי היא מתנגדת לטבח בשביעי לאוקטובר, כי היא מתנגדת תמיד לרצח ועם זאת מנסה להבהיר שלדעתה קשה לשלוט במעשים, נוראיים, של עם הנמצא תחת כיבוש ועל אף שבהודעה זו עמדתה האישית ברורה נגד אלימות ונגד הטבח – הדיינים פרשו אותה ללא שום ראייה תומכת כמתן לגיטימציה לטבח על בסיס פרשנותם לטקסטים.

36. טעה בית הדין קמא כאשר חרג מהלכת שפטל הנ"ל. שם דובר בעורך דין מוכר מאוד בציבוריות הישראלית שתקף בפני הציבור ובצומת מרכזית בתל אביב הן עורך דין מוכר אחר שהיה הדובר לתנועת 'דור שלם דורש שלום' והן המפגינים באומרו בקול רם ופעמיים 'הלואי שתיפול עליך הקטיושה הבאה, שמעת?'; לאחר מכן התראיין ברדיו והשווה את המפגינים של התנועה לנאצים שתלו שלט "עבודה משחררת" שקידם את היהודים שהוצאו להורג במחנה ריכוז ובראיון הוסיף כי 'ראוי להם שהם יהיו הקורבנות הראשונים של הקטיושות האלה ולא המסכנים של קרית שמונה... שכל קטיושה שנופלת תיפול על ראשם". בית המשפט העליון דחה את ערעור הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין וקבע כי מדובר בהתבטאויות פוליטיות צורמות וקשות ביותר אך חוסות תחת חופש הביטוי שלא קשורות לליבת מקצוע עריכת הדין; הלכה זו קובעת:

"האיזון בין שני ערכים אלו - חופש הביטוי מחד, והשמירה על כבוד מקצוע עריכת הדין וטוהרו מאידך - נגזר ממידת הקרבה או הריחוק של הדברים שבוטאו למקצוע עריכת הדין. כשאנו נמצאים ביגרעין הקשה של העיסוק במקצוע עריכת הדין - כגון הופעות בבתי המשפט - על עורך הדין לנהוג באיפוק ובנימוס ואין הוא יכול לקרוא דרור ללשונו. ככל שאנו מתרחקים מה'גרעין הקשה' של מקצוע עריכת הדין והפעולות הכרוכות בו ובוחנים את אופן ההתבטאות של עורך הדין במישורים אחרים של חייו, כך המשקל היחסי של חופש הביטוי הולך ועולה." (עמ' 7-9 לפסק הדין).

37. מוסכם על הצדדים כי התבטאויותיה של המערערת לא נמצאים ב-"גרעין הקשה" של המקצוע. היא לא פרסמה אותן בפלטפורמה מקצועית כלשהי של עורכי דין, היא פרסמה אותן כאדם פרטי בעמוד

הפייסבוק הפרטי שלה, אין בין תוכנם ולבין המקצוע שום זיקה, היא לא הציגה את עצמה כעורכת דין, לא עבדה אז כעורכת דין ולא הייתה מוכרת כזו, היא כתבה אל חברים וחברותיה, רובם המוחלט אינם עורכי דין, אין מהמגיבים לפוסטים שלה שפנה אליה כעורכת דין ואין מי מהם שהעיר הערה כלשהי על כך שמה שכתבה אינו הולם את המקצוע וכיצד עורכת דין מתבטאת בצורה כזו וכו'.

38. בנוסף, בית הדין קמא התעלם מכך שעל אף שעדות עדת המשיבה בעצמה מלמדת כי הוגשה תלונה במשטרה נגד המערערת (ר' בעמ' 21-22 לפרוטוקול הדיון מיום 17.03.2024) ובכל זאת לא נפתחה נגדה חקירה משטרתית ולא הוגש נגדה כתב אישום.

39. ועוד, הכרעת הדין מנוגדת להלכת אהרנסון (ד"א 84/18 ועדת האתיקה הארצית נ' עו"ד אהרנסון (נבו 25.11.2019) בה נקבע שבעניין התבטאויות פרטיות של עורכי דין נדרש להוכיח כי לא מדובר בסתם פגיעה בכבוד המקצוע על מנת להרשיע אלא שיש וודאות קרובה לפגיעה בכבוד המקצוע. לכן לפי הלכה זו הסנקציה בגין התבטאויות פוליטיות שלא קשורות לליבת כללי האתיקה המקצועיים יופעלו רק במקרים חריגים וקיצוניים ביותר:

"יש להגביל ביטויים של עורכי דין רק אם קיימת וודאות קרובה לפגיעה קשה באינטרס של שמירה על כבוד המקצוע [...]. בשים לב לטיבם השסתומי והעמום של כללי האתיקה, וכן בשים לב לעקרון החוקיות, שילוב של מבחן מחמיר יחסית בדמות הוודאות הקרובה עם טווח איסורים רחב ועמום יחסית, מעניק איזון ראוי ונכון. שכן, שילוב של איסורים כלליים ורחבים עם מבחן המקל על הרשעה, יביא להרחבה יתרה של ההתנהגויות המגבשות עבירה אתית. זוהי אינה תוצאה רצויה, מכיוון שעורכי-הדין זכאים למרחב חופשי ככל הניתן, כל עוד אינו משיג במובהק את ליבת האיסורים האתיים – בוודאי ובוודאי בהתנהגויות הקשורות באורח חייהם הפרטי ולא בכובעם המקצועי [...]. הפעלה של סנקציה משמעתית בגין התבטאויות צריכה להתבצע רק במקרי קיצון" (ההדגשה במקור) (ר' פסקאות 59, 62 ו-65 לפסק הדין).

40. טעה בית הדין קמא כאשר לא נתן כל משקל לראיות רלוונטיות שהציגה המערערת – לרבות מוצגים נ/א4'-נ/ג' המעידים כי המערערת קיבלה תגובות תומכות ומבינות כמו "זכותך" ו-"איתך" על אותן התבטאויות ברשת הפייסבוק, ועדות של חברתה הקרובה ד"ר אולמרט לפיה חברים משותפים רבים שנחשפו לאותן התבטאויות לא הבינו אותן כתמיכה או עידוד לאלימות או טרור אלא הבינו אותן בהקשרם הפוליטי [ר' בעמ' 17-18 לפרוטוקול הדיון מיום 23.05.2024].

41. טעה בית הדין קמא כאשר העביר את נטל הבאת הראיות על המערערת (ר' בעמ' 9-10 להכרעת הדין). בכתב הקובלנה, טענה המשיבה בפסקה 4 כי עם פרסום הפוסט הראשון של המערערת בשביעי לאוקטובר היא "קיבלה תגובות שונות, ועליהן הגיבה" באמצעות הפרסום השני. גם בפסקה 8 לסיכומי המשיבה היא טענה כי: "הפוסט הראשון, זעזע רבים אשר הבינו היטב את משמעותו [...] הללו הגיבו לנקבלת באותה פלטפורמה. חלקם בחרו לגדפה" וכי בעקבות אותן תגובות בחרה המערערת לפרסם את ההתבטאות השנייה. מטעוונים אלה עולה באופן ברור כי המשיבה נחשפה לתגובות שקיבלה המערערת על התבטאויות המערערת בפייסבוק. גם מוצגי המשיבה 1/ק ו-2/ק, ובהם צילומי מסך של התבטאויות המערערת, מעידים כי באותה עת בה נעשה צילום המסך היה חשבון הפייסבוק של המערערת פומבי ופתוח לכולם.

42. אם כן, מדוע בחרה המשיבה שלא להגיש כראיה את התגובות שקיבלה המערערת על אותן פוסטים? ומדוע הגנתה של המערערת צריכה להיפגע בשל מחדל של רשות מנהלית שהיה בידיה להגיש את אותן ראיות אם אכן היה בהן בכדי לתמוך בטיעוניה? לכן טעה בית הדין קמא כאשר העביר נטל הבאת הראיות אל המערערת, ומצד שני לא נתן כל משקל לראיות הגנה שהיא כן הגישה.

43. לכן, הכרעת דינו של בית הדין קמא סוטה מהעקרונות הבסיסיים של ההליך האדברסרי בו כל צד מביא ראיותיו ונדרש להוכיח את טענותיו. מקרה נוסף הוא שהכרעת הדין מעלה פסק דין יחיד (בג"ץ 6706/14 ח"כ חנין זועבי נ' ועדת האתיקה של הכנסת (נבו 10.2.2015)(להלן: עניין ח"כ חנין זועבי) בתור פסק הדין המרכזי המצדיק את ההרשעה, כאשר פסק דין זה לא עלה בדיונים או בסיכומי המשיבה ולא ניתנה להגנה את ההזדמנות להתייחס אליו ולטעון שהוא לא רלבנטי למקרה דן.

44. בהכרעת הדין ובאופן מפתיע מתבסס בית הדין לצורך ההרשעה על עניין ח"כ חנין זועבי, שלא הוזכר על ידי המשיבה, כפסק דין יחיד ובכך לא ניתנה להגנה שום הזדמנות להתמודד עמו. בית הדין אף מציין בה"ש 3 בעמ' 20 להכרעת הדין: "יוער, כי פסק דין זה לא הוזכר על ידי מי מצדדים, חרף העובדה שהיה ידוע לפחות למייצגיה של הנקבלת שייצגו גם באותו מקרה." (ההדגשה לא במקור).

45. אמנם, המערערת לא התייחסה לעניין ח"כ חנין זועבי בדיוק מאותה סיבה שמציין בית הדין בהכרעת דינו – כי הוא לא הוזכר ע"י המשיבה. הוא גם לא הועלה על ידי הדיינים בדיונים וגם לדעת המערערת הוא לא רלבנטי לעבירות משמעת של עורכי דין. לכן לא ניתנה הזדמנות למערערת להגיב ולהתמודד עם הרלבנטיות של עניין זועבי, על אף שהוא מרכזי בהכרעת הדין והיא כמעט ומתבססת עליו באופן בלעדי.

46. ובכל אופן טעה בית הדין קמא כאשר נשען על ענין ח"כ חנין זועבי, משום שקיימים הבדלים מהותיים בין הליכי משמעת החלים על נבחר ציבור לבין הליכי משמעת של עורכי דין. תכלית דיני המשמעת של עריכת הדין הוא להסדיר את היחסים בין עורכי דין לחבריהם למקצוע, מול המוסדות ובעיקר בתי המשפט ומול הלקוחות ואין תפקידם להגביל את חופש הביטוי הפוליטי של עורכי הדין במיוחד כאשר הוא מותר לפי הדין הפלילי. לעומת זאת, סעיף 1 לחוק חסינות חברי הכנסת, זכויותיהם וחובותיהם, התש"י – 1950 קובע כי חסינות חברי הכנסת אינה חלה על התבטאויות התומכות במעשה טרור. לכן ההבדל בין הדינים הוא משמעותי והוא נוגע לתכליות החקיקה שחלה על כל אחד. דהיינו, חבר כנסת המתבטא בציבור בעניין פוליטי חל עליו חוק שמגביל באופן ישיר את התבטאותו אך לא כך כשמדובר בעורך דין ואין שום חקיקה המגבילה את ההתבטאויות שלו כאשר הן לא נוגעות לפלילים או לליבת המקצוע.

47. טעה בית הדין כאשר לא נתן משקל לראיות ההגנה המקיפות בדבר אכיפה סלקטיבית וכאשר לא דחה את הקובלנה מחמת הגנה מן הצדק. על אף שהייתה למשיבה הזדמנות להתייחס לטענה זו במסגרת סיכומיה היא בחרה להתעלם ממנה קליל ומראיות ההגנה שהוצגו בפניה במהלך חודשים רבים ולא להתמודד אתן או לציין כי היא תפתח בבדיקה לגבי אף אחת מהן. קביעת בית הדין קמא כי אין באי אכיפת הדין המשמעותי על ההתבטאויות שהציגה המערערת להגנתה בכדי להרים את הנטל הראייתי הנדרש להוכחת טענתה לאכיפה בררנית "לנוכח היקפי כוח האדם אצל הקובלת" (בפסקה 168 להכרעת

הדין) משמעותה היא כי לעולם לא יוכל עורך דין להוכיח טענת אכיפה סלקטיבית גם אם הדין המשמעותי מיושם באופן מגמתי ומוטה.

48. בנוסף, ראיות ההגנה בדבר אכיפה סלקטיביות מחזקות את טענת המערערת כי היה צריך לדחות את הקובלנה נגדה בשל היותה מנוגדת לעקרון החוקיות. טעה בית הדין כאשר התעלם מטענת העדר קיומו של **היסוד הנפשי**. שכן באם עורכי דין אחרים לא מועמדים לדין בגין התבטאויות פוליטיות אז קשה לקבוע כי למערערת הייתה **מודעות** שהתבטאויותיה עלולות להיות אסורות. התוצאה היא מצב שבו עורכי דין, כגון המערערת, אין להם מודעות איזה התבטאות מהווה עבירת משמעת שתביא לפתיחת הליכים משמעתיים נגדם ואיזה לא - ועובדה כי הובא בפני המשיבה התבטאויות פוגעניות רבות של עורכי דין, המהוות "קצה הקרחון" ביחס להיקף ההתבטאויות המתלהמות והפוגעניות שהיו באותה תקופה, ולא נסתר כי לא נפתחו הליכים בגין אף אחת מהן. זאת בנוסף לכך שאין סעיף חוק מפורש ממנו יכולים ציבור עורכי הדין לדעת מה מותר ומה אסור להם מבחינת התבטאויות. לכן ההרשעה מנוגדת לעקרון היסוד: אין עונשין אלא אם מזהירין.

גזר הדין

49. גזר הדין ניתן ביום 27.11.2025, בעוד דיון הטיעונים לעונש התקיים ביום 07.07.2025. מעבר זמן זה מנוגד ללשון המפורשת של כלל 47(ב) לכללי סדרי הדין, הקובע כי גזר הדין יינתן בתום שמיעת הטענות לעונש או בתוך 21 יום מנימוקים מיוחדים שיירשמו. גזר הדין אינו כולל נימוק כלשהו לחריגה ממסגרת הזמן הקבועה מפורשות בחוק וממילא גם ה-21 ימים עברו בטרם מתן גזר הדין.

50. בעניין בד"א 79-01 אלמוני נ' **ועד מחוז תל-אביב בלשכת עורכי הדין, זיכה בית הדין הארצי** (נבו, 03.02.03) זיכה בית הדין המשמעותי הארצי את המערער, לאחר שנקבע כי הכרעת הדין בעניינו לא ענתה על דרישת סעיף 37(א) לכללי לשכת עורכי הדין בדבר חובת ההנמקה, בנוסף למחדלים אחרים של מערך הקבילה שפגעו בעקרון החוקיות גם הם, באמרו כי: "לנוכח האפשרות לפגוע במסגרת הדין המשמעותי של עורכי-הדין באופן יסודי כל כך בעיסוקו של אדם, יש להעדיף את הצורך כי מערכת זו, על כל חלקיה, תפעל כדבעי ועל פני אמות המידה הגבוהות ביותר, על פני החשש כי יאפשר שפלוני יחמוק מעונש." (רי' בעמ' 11-12 לפסק הדין).

51. לחילופין, ייטען כי טעה בית הדין קמא עת סטה באופן קיצוני ממתחם אמצעי המשמעת הנהוג בגין התבטאויות. גם בית הדין מציין בגזר הדין כי, בהתאם לנקבע בעניין עב"י 51017-11-23 **לשכת עורכי הדין – הוועד המרכזי נ' עידו שיפוני** (נבו, 28.1.2024), מתחם הענישה ההולם כשמדובר בהרשעה ראשונה בגין התבטאות חד-פעמית, או מספר קטן של התבטאויות, הוא בין אזהרה לבין השעיה בפועל לתקופה של שלושה חודשים (בפסקה 39 לגזר הדין). מדובר במתחם הענישה ההולם בגין התבטאויות בכלל, ואף אינו מתייחס דווקא להתבטאויות פוליטיות שאינן קשורות למקצוע, ובכל זאת בית הדין קמא סטה ממנו באופן קיצוני.

52. טעה בית הדין קמא כאשר הטיל על המערערת עונש של השעיה בפועל, מבלי שהציגה המשיבה בטיעוניה לעונש ולו גזר דין אחד בו הושט על עורך דין נעדר הרשעות קודמות עונש של השעיה בפועל בגין התבטאות שאין לה זיקה למקצוע עריכת הדין. גם גזר דינו של בית דין קמא אינו נשען על מקרה כזה.
53. טעה בית הדין קמא עת קבע כי היקף פרסום התבטאויותיה של המערערת מהווה שיקול להחמרת הענישה. בית הדין קובע כי "ממוצג הקבילה ק/2 עולה כי מאות מחבריה של הנקבלת הגיבו באמצעות סימון "לייק" (like) על הפוסט נשוא כתב הקובלנה ואחרים בחברו בפעולת שיתוף (share) של הפוסט" וכי המערערת בעצמה העידה כי קיבלה תגובות "רבות" על הפוסטים (בעמ' 44 לגזר הדין). אולם, עיון במוצגי ק/2 מלמד כי על פוסט אחד קיבלה המערערת 15 סימון "לייק" (או סימון אימוגי של לב) ועל השני קיבלה 122 "לייק" (או סימון אימוגי של לב) ו-2 שיתופים בלבד!
54. בניגוד לאמור בגזר הדין, אין ראיה כי מאות מחבריה של המערערת בפייסבוק ראו או הגיבו בצורה כלשהי לפרסומים ועדות המערערת כי היא קיבלה "תגובות רבות", מדד סובייקטיבי לחלוטין, אין משמעותו בשום אופן שהפרסומים הגיעו לתפוצה רחבה ובהחלט לא כזו המצדיקה החמרה בענישה.
55. **בית הדין קמא התעלם מהעובדה שהמערערת מחקה מיוזמתה את הפרסומים בסמוך למועד פרסומם, ובכך הקטינה את החשיפה להם, על אף שמדובר בשיקול לקולא אף בהליכים פליליים.** לאחרונה הקל בית משפט בענישתו של מורשע בעבירות הסתה לטרור והזדהות עם ארגון טרור, והטיל עליו עונש של עבודת שירות ומאסר על-תנאי, תוך התחשבות בעובדה שהוא הסיר את הפרסום הרלוונטי באופן יזום ומהיר (ר' ת"פ (שלום כ"ס) 57295-11-23 **מדינת ישראל נ' מוסטפא אבו חדיג'ה** (נבו 30.10.2025)).
56. ועוד, בית הדין התעלם מעדויות המערערת והגב' דנה אולמרט כי התקבלו תגובות חיוביות על התבטאויותיה, וכי סימוני ה-"לייק" אליהם הוא בעצמו מתייחס לרעתה בגזר דינו מהווים תגובה חיובית לפוסטים ואינם יכולים לשמש לרעתה ויהוו הוכחה לחשיפה שלילת הפוגעת בכבוד המקצוע.
57. טעה בית הדין קמא עת קבע כי "אין מחלוקת כי החל ממועד פרסום התבטאויותיה של הנקבלת בחשבון הפייסבוק שלה, ועד למועד דיון הטיעונים לעונש, היא לא חזרה בה מהתבטאויותיה והתנצלה" (בסעיף 52 לגזר הדין). המערערת אינה עומדת מאחורי ההתבטאויות כפי שהן פורשו בידי המשיבה ובית הדין, ומשכך היא אינה יכולה לחזור בה ממה שהיא לא אמרה אולם אין ספק שהיא חזרה והבהירה לאורך ההליך שהיא לא תומכת באירועי השביעי לאוקטובר.
58. כך למשל בעדותה בדיון מיום 17.03.2024 אמרה המערערת: "אני עומדת כנגד על הזוועות שקרו ב-7 לאוקטובר וכל השתלשלות האירועים שקרו לאחר כך, כל הרצח, האונס והחטיפות. אני ללא שום ספק מי שמכיר אותי ומכיר אותי אישית, בין אם הוא ערבי ובין אם הוא יהודי, ידע להגיד ולהעיד איפה הלב שלי עומד בתור בכלל בן אדם פעיל חברתית, פוליטית ולמען דו קיום ושלוש. אני לא יכולה להיות בעד כזה מאבק מזוין ואלים, בטח ובטח לא נגד אזרחים חפים מפשע (בעמ' 71 לפרוטוקול הדין).

על כן ולאור כל הנימוקים לעיל, בית הדין הנכבד מתבקש לקבל את הערעור בכך שיורה על זיכוי המערערת משתי העבירות המיוחסות לה בהכרעת הדין של בית דין קמא; וכן לקבוע כי גזר הדין הינו בטל היות והוא ניתן לאחר חלוף המועד הקבוע לכך; לחילופין, מתבקש בית הדין הנכבד להפחית באופן משמעותי ביותר את עונשה של המערערת ולבטל את ההשעיה בפועל שהוטלה עליה.

Salam
סלאם ארשייד, עו"ד

Salam /
ד"ר חסן ג'בארין, עו"ד

ב"כ המערערת

חיפה, 25.12.25